

körrel mégcsak nem is igyekszik értékelni, tudomásul venni az ügyvédi munkát. A Te. életbeléptetése óta végre alkalom nyílt arra, hogy a tkvi hatóság e sajnálatos felfogását a törvényszékek álláspontja megdöntse. A pestv. kir. törvényszék Pkf. 5045/1931. végzésével kimondotta: „Végrehajthatónak a Te. 63. §-ának 7. bekezdése értelmében a végrehajtási zálogjognak telekkönyvben leendő bekebelezése végett külön kérvénnyel kellett tkvi hatósághoz fordulni. Ennek folytán az ezzel felmerült költségeket is igényelheti. Minthogy pedig végrehajtási ügyekben a tkvi hatóság előtt felmerült költségek a tkvi hatóság által állapítandók meg: a tkvi hatóság helytelenül mellőzte a beadott kérvény költségének megállapítását és bekebelezését annál is inkább, mert a felmerült költség végrehajtás kérésű költségnek számít“. Egy másik esetben a közp. kir. írásnak egyik felfolyamodást méltóztatott saját hatáskörében elintézni, megállapított ugyan valamely költséget, de nem rendelte el annak tkvi bejegyzését. Újabb felfolyamodás folytán a budapesti kir. törvényszék 21. Pf. 5450/1931. sz. végzésében megállapította, hogy a végrehajtási törvény 27. §-ából folyóan végrehajtható minden szükséges eljárásáért esetenként megállapítandó végrehajtást szenvedővel szemben a felmerült eljárás díj, illetve költség. Amennyiben végrehajtható felfolyamodását az I. bíróság alaposnak és szükségesnek találta, annak saját hatáskörében helyt adott, e felfolyamodás költségét is meg kellett volna állapítani. Az I. bíróság által megállapított 6 P költséget a kir. törvényszék 10 P-re emelte fel. Minthogy a kérvényköltséget már a bejegyzést elrendelő végzésben kellett volna megállapítani s így semmi akadálya sem lett volna, hogy ennek erejéig a jelzálogjog egyidejűleg előjegyeztessék s ez irányban kérelem is lett előterjesztve: az előjegyzést e költségek erejéig is a kir. törvényszék ezúttal szintén elrendelte.

Dr. Korányi Károly

Telekkönyvi előjegyzés igazolása kényszeregyességben.
Amikor a jog valamely új intézményt állít fel, meglévő intézményeivel összhangba kell hoznia. Törvénynek és gyakorlatnak egyaránt törekednie kell a harmonia megteremtésére. Szemünk előtt ment végbe ez a folyamat akkor, amikor a csődönkívüli kényszeregyességi eljárás intézménye jogrendünkben polgárjogot nyert, amikor is a legkülönbözőbb jogterületeken (végrehajtás, csőd, telekkönyv stb.) kellett adaptáló rendelkezéseket felvenni, hogy az új intézmény a régiék mellett surlódási felület nélkül működhessen. Ez az egybehangzólódás azonban korántsem lezárta valami, ilyent a jog nem ismer.

A telekkönyvi rendtartás 97. §-ának a kényszeregyességi

eljáráshoz való viszonylata folytán is oly helyzet áll elő, amely új, megfelelőbb. rendezésre szorul. E §. szerint az igazolási (behajtási) keresetet az előjegyzést elrendelő végzés kézhezvételétől számított 15 nap alatt kell az előjegyzést kérőnek benyújtania. Nagyon helyes rendelkezés, de nem, ha kényszeregyességi eljárás van folyamatban. Tegyük fel, hogy a hitelező közvetlenül a kényszeregyességi eljárás megindítása előtt kért jelzálogjogi előjegyzést adósának ingatlanára. Megkapja az előjegyzést, elrendelő végzést, de ugyanakkor (nem is ritkán!) adós kényszeregyességi kérvényét is. Az előjegyzést igazolnia kell. Egy pillanatig arra gondol, nem volna-e elég, ha a telekkönyvnek bemutatja adós kérvényét, amely a csatolt hitelezői listába az ő követelését is felveszi. A tkvi rendtartás 95. §-a azonban menten meggyőzi ennek elégtelenségéről, miután eszerint az előjegyzést kért hitelezőnek a prenotatus bekebelezésre alkalmas nyilatkozatát, vagy jogerős ítéletet kell produkálnia. Bekebelezési engedélyt a kényszeradós joghatályosan nem adhat, nincs tehát más hátra, mint pert indítani ellene. Ennek helytelensége is világos azonban, mért ha létrejön a kényszeregyesség, az előjegyzés amúgyis hatályát veszti, minek akkor az egész pert? Ha nem jön létre, ott lehet a esőd, ami szintén céltalanná teszi az igazolási, illetve behajtási pert.

Miután a fölösleges munkát és fölösleges költségeket kerülni kell, kimondandó volna, hogy a kényszeregyességi eljárás tartama alatt az igazolási kereset beadásának kötelezettsége szünetel, ha a követelést a kényszeregyességi kérvényében elismerte az adós; ez esetben elegendő volna az egyességi eljárás jogerős befejezésétől számított pl. 30 nap alatt az igazolási keresetet megindítani.

Dr. Balla Ignác

A haszonbér-valorizációs rendeletről lapunk legutóbbi számában *dr. Szilágyi Artúr Károly* tollából megjelent nagyéredkű fejtegetéseknek többfelől is visszhangja támadt. Így mindenekelőtt *dr. Eörsi István* kartásunk részéről, akinek alapos és kimerítő tanulmányát lapunk más helyén közöljük. Ugyane kérdést más nézőpontból tárgyalja a „Pester Lloyd” közgazdasági rovatában is, ahol azzal *Leopold Lajos*, a kiváló közgazdasági szakíró foglalkozik mélyreható és nagy gazdasági felkészültségre valló eszmemenet során (v. ö. „Pester Lloyd” f. é. július 14. és 29. reggeli lap.) A kérdés érdemében nem óhajtánánk mintegy bíróként fellépni oly vitában, amelyhez a kezdő lépés lapunkban történt meg. Csak egy általános, módszertani tanulságot kívánánk levonni *Leopold* cikkéből: azt, hogy mennyire más a közgazdász gondolkodásmódja, mint a jogászé és mennyire alkalmatlan az előbbi jogi problémák megoldására. *Leopold* abból a gazdasági igazságból, hogy a